

beløb, der er valgt for vores udviklingsbistand. Det er det jo ikke. Det fastsættes hvert eneste år og i de seneste år efter en regulær diskussion og endda en afstemning. Så i folkestyrets hellige navn vil jeg i hvert fald ikke kalde det spor tilfældigt.

Hvis man skal kommentere BNI-beregningen og den diskussion, vil jeg da sige, at når metoden til at opgøre og beregne vores velstand med, nu engang giver et andet tal, er det det bedst mulige bud på, hvor velstående vi er. Vi har altså allerede det regnestykke liggende foran os, men lægger det faktisk først om nogle år til grund for bistandens faktiske niveau. Så i øjeblikket kunne man snarere sige, at vi holder en roligere udvikling i antallet af kroner, vi bruger, idet vi endnu ikke lægger den nye beregning til grund på dette felt.

Så vil jeg svare hr. Keld Albrechtsen på hans spørgsmål om, hvorvidt der i EU er overvejelser om at ændre flygtningekonventionen, og hvad EU's diskussion i relation til Lomé nu går ud på.

Det, der er tale om, er, at man vil indlede en dialog med kredsen af lande i Lomé-samarbejdet om fattigdom, beskæftigelse, menneskerettigheder og også spørgsmål om emigranternes returnering til deres hjemlande og metoder til at imødegå illegal immigration, herunder også at få skabt en fælles indsats mod menneskesmugling.

Det er punkter, vi gerne ser komme ind i det. Jeg skal her minde om, for at forventningerne ikke bliver blæst op, at der kræves enighed mellem EU og disse AVS-lande, for at man kan få nye vilkår ind i en ny Loméaftale. Men det er et nødvendigt og efter regeringens opfattelse et legitimt punkt at diskutere med dem, også i lyset af de faktiske erfaringer.

Lad mig også sige, at det, hr. Søren Søndergaard var inde på med fokusering på udtrykket »sikre lejre«, mener jeg er en nødvendig måde at se det her på, og jeg synes, omtalen af »sikre lejre« er et meget uklart punkt i forslaget. Jeg mener netop, at henvisningen til lejrene rundt om Rwanda og Burundi illustrerer, hvor ekstremt vanskeligt det her er, og hvor svagt det internationale samfund indtil nu rent faktisk er, når det drejer sig om selv i nærområderne at kunne garantere sikre forhold for flygtninge.

Det var jo en konflikt, der fik lov at køre med ud af landet, om man vil, og som blev sådan nogenlunde inddæmmet, men som altså spillede over i konflikten i Zaire og i og for sig satte

gang i slutfasen af Mobutos rædselsregime, som så på den måde blev sluttet.

UNWRA i Mellemøsten er et andet eksempel på, at man forsøger at gøre noget af det rigtige, men også på, hvor svært det er, og hvor langsigtet det kan blive.

Jeg vil godt her tilkendegive villighed til at se positivt på, om vi fra dansk side, situationen i Mellemøsten taget i betragtning, kan overveje en øget støtte til UNWRA's arbejde.

Hvis vi ser på Somaliakonflikten, ligger det sådan nu, at alle partierne her i Folketinget har en anledning til på onsdag i praksis at vise, hvad de mener om synspunkterne med hensyn til støtte i nærområdet.

Ja, det var de synspunkter, jeg ville komme med på dette tidspunkt i debatten.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil gerne løse den gåde, som nogle må sidde tilbage med efter ministerens seneste udtalelse, nemlig hvad det er, der skal ske på onsdag. Jeg går ud fra, jeg godt må røbe, at det er en ansøgning til Finansudvalget om 60 mio. kr. til Somalia, det drejer sig om.

Den ansøgning har vi sat studier i gang af inden for Venstre, og vi vil ikke på forhånd sige nej. Vi vil stille nogle spørgsmål, som også vedrører det forslag, vi behandler i dag, men vi vil ikke på forhånd sige nej til det.

I det hele taget vil jeg rose ministeren for, at han i modsætning til ordførerne hele vejen igennem har taget seriøst på de spørgsmål, der her er rejst. Vi er enige halvdelen af vejen, måske mere, men det er dejligt, at der i hvert fald er en minister, som tager sagen alvorligt. Det fremmer i øvrigt også hans muligheder for at få et bredt flertal for bl.a. ansøgninger i Finansudvalget.

Til gengæld synes jeg, at debatkulturen her i Folketinget er blevet under al kritik, og jeg har trods alt været medlem i nogle år. Hvis vi bagefter går hjem og læser denne debat, håber jeg, vi alle sammen vil græmme os. Vi kan ikke være det bekendt. Det er åbenbart et sted, hvor man ikke lytter til hinanden, men hvor man stempler hinanden, griner hånligt ad hinanden osv. Det synes jeg er beklageligt.

Jeg kommer til at se på fru Anne Baastrup. Jeg kan huske, da hun og hr. Elmquist hånedes et forslag om, at man skulle kunne straffe i Danmark for overgreb mod børn i udlandet. Og hvad ser man nu i regeringens lovkatalog? At det overvejer regeringen også. Jamen sådan er